

skal være andet end et tilbud til eleverne, og det kan være et spørgsmål, om de hertil afsatte 6 timer også kan lægges til undervisningen for et af fagene efter stk. 4 for at gøre denne bedre og mere omfattende.

Det kan hertil siges, at dette ikke har været tanken med den frihed, man har givet for denne del af seminariets undervisning, men at en sådan ordning næppe efter formuleringen kan være helt udelukket.

Fordelingen af eleverne på de forskellige hold, der efter ovenstående vil kunne få særlig undervisning på forskellige områder, må i første række bero på elevernes fri valg — dog selvfølgelig indenfor de hold, som seminariet har oprettet. Oprettelsen af et hold vil dog nødvendigt forudsætte en vis tilslutning til holdet, således at ministeren må give regler for, hvad der i så henseende skal kræves; dog synes et oprettet hold at måtte føres igennem, selvom det ved frafald i årenes løb måtte komme ned under det foreskrevne minimumstal.

Når det er hævdet, at de muligheder for opdeling af seminariet i forskellige undervisningshold, som flertallets forslag indeholder, vil bevirke en væsentlig fordyrelse af seminarieordningen, må hertil bemærkes, at disse muligheder næppe er meget større end de, som allerede forsøgslovgivningen af 24. maj 1948 indeholder, og at det desuden altid står i ministeriets magt at bremse altfor vidtgående forslag om oprettelse af småhold, som iøvrigt hverken seminariets lokaler eller lærerstab vil kunne tillade. Udvidelsen ligger i, at seminariet på samme tid skal tilbyde faglig uddannelse efter stk. 4 og den mere humanistisk prægede uddannelse efter stk. 5. Der vil i årenes løb danne sig en praksis for, hvorvidt man kan gå med hensyn til liniedeling, som vil holde udgifterne indenfor rimelige rammer. Den ordning, der her er foreslået, vil derfor næppe blive væsentlig kostbarere end den af mindretallet foreslåede, og vil have den meget væsentlige fordel, at efteruddannelse efter lærereksamen kun vil blive nødvendig i langt ringere grad end efter mindretalsforslaget, og at den betydelige udvidelse af lærerhøjskoler størrelse — med hensyn til lokaler og lærerkræfter — som mindretalsforslaget vil medføre, vil undgås. Man henviser i det hele til den oversigt over de økonomiske konsekvenser af gennemførelsen af nærværende lovforslag, som er udarbejdet af et underudvalg af kommissionen og trykt nedenfor side 79 flg. Heraf vil det fremgå, at udgifterne ved liniedelingen kun vil forøges med 133 000 kr., hvilket ikke er noget væsentligt beløb på det samlede budget for læreruddannelsen. Gennemføres mindretallets forslag, vil den da nødvendiggjorte udvidelse af lærerhøjskolens rammer let lægge beslag på tilsvarende beløb.

Et mindretal (*Kålund-Jørgensen* og *Stegger Nielsen*) er af den opfattelse, at det må være seminariernes formål at uddanne lærere til den almindelige, eksamensfrie skole. Man fastholder her den linie, der er lagt af den i sin tid nedsatte skolekommission af 1919—23 og den herpå i hovedtræk byggede seminarielov af 15. april 1930. Man fandt det dengang såvel fra kommissionens som senere fra lovgivningsmagtens og administrationens side påkrævet at gøre læreruddannelsen 4-årig for at fyldestgøre kravene til undervisning i den daværende folkeskole, der byggede på skoleloven af 1904 (jfr. anordningerne af 1814). Der var enighed om, at den fyldestgørende tilegnelse af alsidige kundskaber og færdigheder, herunder eet fremmedsprog, den fornødne indsigt i teoretisk pædagogik og psykologi samt den tilstrækkelige øvelse i praktisk skolegerning alene i den eksamensfrie skole ikke kunne opnåes på mindre end fire år, og på dette grundlag blev ordningen af 1930 fastlagt.